

*ἀποπλάγιν-κ' ἔσω ἐπίρρ. ἀποπλάγκεσ' Πόντ. (Χαλδ.)

Ἐκ τῆς ἐπιρρηματ. συνεκφορᾶς ἀποπλάγιν κ' ἔσω.
Ἐκ τῶν ἐκεῖ πλησίον μερῶν.

*ἀποπλάγιν-κι ἄνω ἐπίρρ. ἀποπλάγκιάν' Πόντ. (Χαλδ.)

Ἐκ τῆς ἐπιρρηματ. συνεκφορᾶς ἀποπλάγιν κι ἄνω.
Ἀπὸ τὰ παραπέρα μέρη καὶ ἄνω.

ἀποπλάκι τό, ἀμάρτ. ἀπουπλάκ' Λήμν. Σαμοθρ. πουπλάκ' Ἰμβρ. 'πουπλάτ' Λέσβ. ἀπόπλακον Θεσσ. (Ζαγορ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. πλάκα.

1) Πληθ., πλάκες περιθέουσιν τὴν ἄκραν τῆς διὰ χρώματος κεκαλυμμένης στέγης πρὸς συγκράτησιν αὐτοῦ Λέσβ. 2) Ὑπόλοιπον πλακὸς σάπωνος Θεσσ. (Ζαγορ.) Ἰμβρ. Λήμν. Σαμοθρ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀπολειφάδι 1.

ἀπόπλασι ἦ, Κάμπ. Σύμ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. πλάσι.

Ὀλίγον ἄλευρον χρησιμοποιοῦμενον διὰ τὴν πλάσιν τῶν ἄρτων.

ἀποπλάσμιν τό, Πόντ. (Κερασ. κ.ά.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. πλάσμα.

Τὸ ἐπὶ τοῦ πτύου ἐπιπασσόμενον ἄλευρον πρὸς εἰσδοχὴν τοῦ ἄρτου καὶ ἀπόθεσιν αὐτοῦ ἐν τῇ κλιβάνῳ.

ἀπόπλεγμαν τό, Πόντ. (Τραπ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποπλέκω.

Ἡ περάτωσις τοῦ πλέγματος. Συνών. ἀποπλεγμός.

ἀποπλεγμός ὁ, ἀμάρτ. ἀποδλεμός Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποπλέκω. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ.

Ἀπόπλεγμαν, ὁ ἰδ.: Ὡς τὸν ἀποδλεμὸ ποῦ θὰ δλέξης τὴ βρακοζώνη νὰ ῥθῃς γιὰ νὰ σοῦ πῶ.

ἀποπλέκω πολλαχ. καὶ Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν. Χαλδ.) ἀποπλέγω Πελοπν. (Μάν.) ἀποπλέγου Εὐβ. (Κονίστρ. κ.ά.) ἀπουπλέγου Μακεδ. ἀποπ-πλέω Κάμπ. Τήλ. ἀποδλέκω Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ μεσν. ἀποπλέκω. Ὁ τύπ. ἀποδλέκω ἐκ τοῦ δλέκω παρὰ τὸ πλέκω, καθὰ μπολεμῶ παρὰ τὸ πολεμῶ. Ὁ τύπ. ἀποπ-πλέω ἐκ τοῦ ἀποπλέγω μετ' ἐκπτώσιν τοῦ γ.

1) Διαλύω τὸ πεπλεγμένον Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν. Τραπ. Χαλδ.): Ἐπέπλεξα τὴν κάλτσαν Τραπ. 2) Τελειώνω τὸ πλέξιμον, φέρω εἰς πέρας τὸ πλεκόμενον πολλαχ.: Ἐπόδλεξες τὰ τὰ μαλλιά σου ἢ ἀκόμα; — Κοδεύγω νὰ τ' ἀποδλέξω Νάξ. (Ἀπύρανθ.) || Ἄσμ.

Κόρη γαϊτάνι ἐπλεκε χρόνους καὶ πέντε μῆνες, πλέκει το κι ἀποπλέκει το ἢ κόρη τὸ γαϊτάνι, μέσα ἔπλεκε τὸν οὐρανὸ, τ' ἄστρη καὶ τὸ φεγάρι

Κρήτ.

Γαϊτάνι πλέκω καὶ δὲν ἀδειάζω,
οὐκ ἀποπλέξω, σὲ κουβεντιάξω

Ἡπ.

Καὶ π-πλέει κι ἀποπ-πλέει το τοῦ φίλου της τὸ βίει
κι ὁ φίλος της τὸ τζώστηκε ῥ' τὸν φόρον ἑκατέη
(βίει = δίδει, ἑκατέη = ἑκατέβη) Κάμπ.

ἀποπλένω σύνηθ. ἀπουπλένου βόρ. ἰδιώμ. 'ποπλένου Εὐβ. (Αὐλωνάρ. Κονίστρ. κ.ά.) Σκῆρ. ἀποπλύνω Θήρ. Θράκ. Κρήτ. Πόντ. (Ἀμισ. Κερασ. Οἶν. Ὁφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.) ἀποπλύν-νω Σύμ. ἀπουπλύνω Θράκ. (Αἰν.) κ.ά.
Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἀποπλύνω,

1) Πλύνων καθαρίζω τι, ἀποβάλλω τοὺς ρύπους διὰ πλύσεως Πόντ. (Ἀμισ. Κερασ. Οἶν. Ὁφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.) Σύμ. κ.ά.: Ἀποπλύνω τὰ θεῦα Οἶν. Ἐπέπλυνε τὸ μωρὸ Ὁφ. Οἱ Τοῦρτο' ἀποπλύσκουντανε (πλύνονται εἰς τὸν περὶ τὰ σκέλη τόπον) αὐτόθ. Μέσ. ἀποπλύσκονμαι (πλύνω προχείρως τὸ ἔνδυμά μου ὅπου ἐρρυπάνθη) Πόντ. (Ὁφ.) || Παροιμ. Ὁ σύντεκνος ἐπέθανε, τὸ μῦρος ἐποπλύτη (ὅτι ἢ ἐκ τῆς ἀναδοχῆς βαπτιζομένου συγγένεια ἐκλείπει μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ἀναδόχου, γενικώτερον δὲ ἐπὶ προσωρινῶν δεσμῶν συγγενείας) Σύμ. 2) Τελειώνω τὴν πλύσιν, παύω νὰ πλύνω σύνηθ.: Τ' ἀπόπλυνε τὰ ροῦχα πολλαχ. Σὰν ἀπουπλυνθοῦκαν, ἦσαν ῥ' τ' γραιὰ τοῖ γυροῖβαν τὸν ἄλλον (ἐκ παραμυθ.) Λέσβ. || Ἄσμ.

Κόρη, ἐπλυνες κι ἀπόπλυνες κι ἀκόμα δὲν διαγείρεις;

Παξ.

Κόρη μου, τί κρυφομιλᾷς μ' αὐτὸν τὸν κυνηγιάρη;
ἂν ἐπλυνες κι ἀπόπλυνες ῥ' τὸ σπῖτι νὰ γυρίσης

Πελοπν.

ἀποπλεξανιάζω Κρήτ. ἀποδλεξανιάζω Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. πλεξανιάζω.

Τελειώνω τὸ πλεξάνισμα, τὴν σύνδεσιν κρομμύων ἢ σκοροδῶν εἰς ὄρμαθους ἔνθ' ἄν.: Ἐποδλεξανιάσες τα ὅλα δὲ σκόρδα; Ἀπύρανθ.

ἀποπλεξανιασμός ὁ, ἀμάρτ. ἀποδλεξανιασμός Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποπλεξανιάζω.

Περάτωσις τῆς συνδέσεως εἰς ὄρμαθον κρομμύων ἢ σκοροδῶν: Ἀποδλεξανιασμοῦ δ' ἀποδλεξανιασμοῦ δὲν εἶχανε καὶ ῥτὰ δὲ κατακαμένα κρομμύδια!

ἀποπλέξιμο τό, Πελοπν. (Μάν.) ἀποπλέξιμον Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποπλέκω.

1) Διάλυσις τοῦ πεπλεγμένου Πόντ. (Τραπ.) Συνών. ξέπλεγμα. 2) Ἀποπεράτωσις τοῦ πλεκομένου Πελοπν. (Μάν.): Βαρέθηκα νὰ πλέκω τοῦτες τοῖς σκάρτσες καὶ δὲ λέπω τὴν ὥρα νὰ φτιάσω ῥ' τ' ἀποπλέξιμο.

ἀποπλέρωμα τό, ἐνιαχ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποπλερώνω. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ.

Ἀπότισις ὀφειλομένων: Ὡς τ' ἀποπλέρωμα θὰ σοῦ χαρίσω καί. Συνών. ἀποπλερωμή.

ἀποπλερωμή ἦ, πολλαχ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποπλερώνω.

Ἀποπλέρωμα, ὁ ἰδ.

ἀποπλερώνω σύνηθ. ἀποπληρώνω σύνηθ. ἀπουπληρώνω βόρ. ἰδιώμ. ἀποπλερούκω Τσακων.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἀποπληρῶ.

Τελειώνω τὸ πλέρωμα, τὴν ἀπότισιν τῶν ὀφειλομένων ἔνθ' ἄν.: Εἶδα κ' ἔπαθα ν' ἀποπλερώσω τὸ χρέος μου σύνηθ. || Παροιμ.

Ὁπ' ἔκαμε τὸ ἴμφορεσε | τὸν κόσμον ἀποπλέρωσε

(ὁ πράξας ὅ,τι καλὸν ἠδυνήθη ἀπέτισε τὸ πρὸς τὴν κοινωनीαν χρέος του) Λευκ. || Ἄσμ.

Πᾶρ' ἔνα γλυκοφίλημα γιὰ νὰ σ' ἀποπληρώσω

ἀγν. τόπ.

ἀπόπλεχτος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀπόδλεχτος Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. *ἀποπλεχτός < ἀποπλέκω τοῦ ἀρχτικῶς α προσλαβόντος ἔννοιαν στερητικὴν διὰ τοῦ ἀναβιβασμοῦ τοῦ τόνου. Ἰδ. ἀ- στερητ. 2 α,

Ὁ μήπω ἀποπληχθεὶς, ὁ μήπω τελειωθεὶς πλεκόμενος :
Ἀπόδλεχτο τό 'χ' ἀκόμα.

ἀποπληξία ἡ, λόγ. κοιν. ἀποπνιξία Σῦρ. — ΓΞενοπ.
Κόσμος 68

Τὸ ἀρχ. οὐς. ἀποπληξία. Ὁ τύπ. ἀποπνιξία κατὰ
παρετυμ. πρὸς τὸ πνίγω.

1) Νόσος καθ' ἣν ἐπέρχεται παῦσις τῶν λειτουργιῶν
τοῦ ἐγκεφάλου ἐνθ' ἀν. : Ἀπέθανε ἀπὸ ἀποπληξία. Τοῦ 'ρθε
- τὸν χτύπησε ἀποπληξία λόγ. κοιν. Τάχα πῶς ἤθελε ἀέρα
νὰ μὴ σκάσῃ, νὰ μὴν τοῦ ἔρθῃ ἀποπνιξία ΓΞενοπ. Κόσμος 68.
Συνών. ταμπλάς. 2) Νόσος τῶν ἀμπέλων καθ' ἣν μαραί-
νονται ἀποτόμως τὰ φύλλα καὶ οἱ βλαστοὶ ΓΣακελλοπ.
Παθήσεις 'ς τ' ἀμπέλι 43.

ἀποπλυδάκι τό, Κρήτ.

Ἐκ τοῦ οὐς. ἀποπλύδι καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-άκι.

Ἀποπλύδι 2, ὁ ἰδ. : Ἀσμ.

Βάλε με φαμεγιούρικο τὰ πόδια σου νὰ πλύνω,
μὰ γὼ γιὰ τὸ χατίρι σου τ' ἀποπλυδάκι πίνω
(φαμεγιούρικο = ὑπηρέτης).

ἀποπλύδι τό, Ἄνδρ. Κέως Κρήτ. (Σέλιν. Χαν.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποπλένω. Περί τῆς παραγωγῆς ἰδ.
ΒΦάβην ἐν Ἀθηνᾷ 45 (1933) 359.

1) Τὸ ἐκ τῆς πλύσεως ἀκάθαρτον ὕδωρ Κέως. Συνών.
ἀποζούμι Α 2, ἀπόπλυμα 2, ἀποπλυσίδι 1, ξέπλυμα.
Πβ. ἀπόνερο 2. β) Τὸ ἐκ τῆς πρώτης πλύσεως τῶν
μαγειρικῶν σκευῶν καὶ πινακίων λιποβριθὲς ὕδωρ χρησιμο-
ποιούμενον εἰς τὴν τροφήν τῶν κατοικιδίων ζώων Ἄνδρ. :
Ρίξ' τοῦ χοίρου τ' ἀποπλύδια. Συνών. ἀπόπλυμα 2 δ.

2) Συνεκδ. τὸ μετὰ πόσιν ὑπολειπόμενον ἐν δοχείῳ
ὕγρον, οἶον οἶνος, ὕδωρ κττ. Κρήτ. (Σέλιν. Χαν. κ.ά.) :
Ἐμεῖς οἱ χωριῖτες τ' ἀποπλύδι μας πίνει δ-γ-εῖς τ' ἄλλου Σέλιν.
Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀπόπιμα.

ἀπόπλυμα τό, σύνθη. ἀπόπλυμ-μα Μεγίστ. ἀπό-
πλυμαν Πόντ. (Σάντ.) ἀπόπλυμ-μαν Μεγίστ. 'πόπλυμα
Εὔβ. (Στρόπον. κ.ά.) 'πόπλυμ-μα Ρόδ. Σύμ. 'πόπλυμ-μαν
Κύπρ.

Τὸ μεταγν. οὐς. ἀπόπλυμα.

1) Περάτως τοῦ πλυσίματος Πελοπν. (Μάν.) : Βρά-
δασε κι ἀκόμα νὰ φτάσω 'ς τ' ἀπόπλυμα. Κοντεύετε ἢ ἀργάει
ἀκόμα τ' ἀπόπλυμα; 2) Ἀποπλύδι 1, ὁ ἰδ. σύνθη. :
Χύνω τ' ἀπόπλυμα ἢ τ' ἀποπλύματα σύνθη. || Ἀσμ.

Πήαινε, ζάπι, πήαινε, τσαρδέλλα βρομισμένη

το' ἀπόπλυμα τοῦ 'αρελλιού, καένας 'ἐν σὲ θέλει

Κάσ. β) Τὸ ὕδωρ διὰ τοῦ ὁποίου ὁ ἱερουργήσας ἱερεὺς
ἐπλυνε τὰς χεῖρας μετὰ τὸ πέρας τῆς θείας μυσταγωγίας
Κύπρ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀπόνιμμα 2. γ) Τὸ ὕδωρ με
τὸ ὁποῖον πλύνεται τὸ ἅγιον ποτήριον μετὰ τὴν λειτουρ-
γίαν ἐνιαχ. Συνών. ἀπομύρωμα, ἀπόνιμμα 3. δ) Τὸ
ἐκ τῆς πλύσεως τῶν πινακίων λιποβριθὲς ὕδωρ Εὔβ.
(Στρόπον.) Θήρ. Κρήτ. (Βιάνν. Σητ. κ.ά.) : Δῶσ' τοῦ γου-
ρ'νοῦ νὰ πῆγ' τ' ἀποπλύματα Θήρ. Καὶ το' ἤδωκε κι ἤπινε
σὰ δὲ χοῖρο ἀπόπλυμα Βιάνν. Πλῦνε τὰ πιάντια νὰ βάλῃς
τ' ἀπόπλυμα τοῦ χοίρου νὰ τὸ πῆγ' Σητ. Συνών. ἀπο-
πλύδι 1 β. ε) Τὸ ἐκ τῆς πλύσεως τῆς σκάφης τοῦ ζυμώ-
ματος ἀμυλοβριθὲς ὕδωρ Μεγίστ. Νάξ. (Κινίδαρ.) Παξ. κ.ά. :
Κ' ἡ πλερωμή της ἦτο ποῦ ἔπαιρνε τὸ ἀπόπλυμα ποῦ πλένου
ἀὴ σκάφη Κινίδαρ. || Φρ. Ἀπόπλυμα τῆς σκάφης (τὸ τελευ-
ταῖον τέκνον) Μεγίστ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀποβυζαστάρι.

3) Τὸ ὕδωρ τὸ καταστὰν θολὸν διότι ἐβρόαχῃ ἐν αὐτῷ
ἄρτος Θήρ. 4) Ροφητὸν παρασκευάσμα ἐξ ὕδατος, πι-

τύρων, ὑπολειμμάτων ζύμης κττ. Νάξ. (Ἀπύρανθ. Κορων.) :
Βάλε τὰ τριβίδια τοῦ προζυμιοῦ καὶ τὸ πιτεράκι δου, κάμε
μὰ 'νχὰ ἀπόπλυμα καὶ πότισε τὸ 'ουρ'νάκι (γουρουνάκι)
Ἀπύρανθ. Πλῦνε τὴ σκουτέουα μὲ μὰ 'νχὰ τοῖρο νὰ κάμῃς
ἀπόπλυμα νὰ ποτίσῃς τοοὶ σκύλλοι Κορων. 5) Τὰ ὑπο-
λείμματα τῶν φαγητῶν ἢ τὰ ὁπωσδήποτε ἄχρηστα Θράκ.
(Ἀδριανούπ.) Μακεδ. (Ζουπάν.) 6) Τὸ ἀηδὲς τὴν γεῦσιν
ὕδατοβριθὲς ποτὸν ἢ φαγητὸν Πελοπν. (Κορινθ. Ὀλυμπ.)
Ρόδ. : Καφὲς 'πόπλυμα Ρόδ. Ἀποπλύματα μοῦ 'βαλες νὰ
φάω; Κορινθ. Τί φαεῖ ἐν' αὐτό; αὐτὸ εἶναι ἀποπλύματα!
Ὀλυμπ. Συνών. ξέπλυμα. 7) Ἀποπλύδι 2, ὁ ἰδ.
Στερελλ. (Ἀράχ.) : Δὲν τό 'χω 'ς τὸ νοῦ μου νὰ τὰ πῶ ἀπο-
πλύματα.

***ἀποπλύμιν** τό, ἀμάρτ. ἀποπλύμ' Πόντ. (Ῥφ. Σούρμ.
Τραπ. Χαλδ.) ἀποπλύμ' Πόντ. (Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ οὐς. ἀπόπλυμα.

1) Μείγμα ἐκ τοῦ ὕδατος τῶν πλυθέντων μαγειρικῶν
σκευῶν, ὑπολειμμάτων τροφῶν καὶ φλοιῶν ὁπωρῶν παρε-
χόμενον ὡς τροφήν εἰς τὰς ἀγελάδας Πόντ. (Ῥφ. Τραπ.) :
Φάισο τὸ ζῶ τ' ἀποπλύμ' Ῥφ. 2) Εἶδος θερμῆς τροφῆς
ἀπὸ βρασμένα χόρτα παρεχομένης εἰς τὰ κτήνη ἀφ' ἐσπέ-
ρας Πόντ. (Σούρμ.) : Τὰ ζὰ ποῖσο ἀποπλύμ'. Συνών. πλυνίμ.
3) Ὑπολείμματα φαγητῶν Πόντ. (Χαλδ.)

***ἀποπλυμόπουλλον** τό, ἀποπλυμόπον Πόντ. (Ῥμερ.
Τραπ.)

Ἐκ τοῦ οὐς. ἀπόπλυμα καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-πουλλον.

Τὸ δι' οὗ ἐπλύθη τις : Ἀσμ.

Ἐλα, νύφε, μετ' ἐμένα, | μετ' ἐμὲν τὸν τδοπανίτζον,
γάλαν φά καὶ γάλαν πῖα, | γάλαν λοῦσον τὰ παιδία σ',
τῇ παιδί' σ' τ' ἀποπλυμόπα | λοῦσον τὰ δκυλλολάντζοπα μ'.

ἀποπλύσι ἡ, Θράκ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐς. πλύσι.

Τὸ τέλος τῆς πλύσεως : Ἀσμ.

Νύφη μας καματερὴ | τοῦ Σαββάτου τὸ βραδύ,
τὴ Δευτέρα βάνει πλύσι | καὶ τὴν Τρίτῃ ἀποπλύσι,
τὴν Τετράδῃ τὰ ἀπλώνει | καὶ τὴν Πέφτῃ τὰ μαζώνει.

ἀποπλυσίδι τό, Ἄνδρ. Θράκ. (Ἀλμ.) Κρήτ. Πελοπν.
(Λακων.) ἀπουπλυσίδ' Σαμοθρ. 'ποπλυσίδι Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποπλένω καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-ίδι.

1) Τὸ ἐκ τῆς πλύσεως πραγμάτων τινῶν ἀκάθαρτον
ὕδωρ Κρήτ. Κύπρ. Πελοπν. (Λακων.) : Ἐν τὰ ἐτδένωσες
τ' ἀποπλυσίδα τῷ ἐβρομήσασιν Κύπρ. Συνών. ἰδ. ἐν λ.
ἀποπλύδι 1. β) Μεταφ. ἐπὶ ἀνθρώπου ἀνευ ἀξίας,
κατωτάτης τάξεως Σαμοθρ. : Μ' ἀφῆκε ἱμένα, ἄμ πά κι πῆι
καλύτιη; τ' ἀπουπλυσίδα μ' πῆι. 2) Ὑδωρ ἀνάμεικτον
μετὰ πιτύρων, παρεχόμενον ὡς τροφή εἰς τὰ ζῶα Ἄνδρ.

3) Πληθ., οἱ ἐκ τῆς ἀτελοῦς πλύσεως φορεμάτων σχη-
ματιζόμενοι ρύποι Θράκ. (Ἀλμ.)

ἀποπνοῖζω ἀμάρτ. ἀποπνοῖμαι Πόντ. (Ῥμερ.)
ἀποπνοῖσκουμαι Πόντ. (Σάντ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐς. πνοή.

1) Κόβεται ἢ ἀναπνοή μου Πόντ. (Ῥμερ.) 2) Μέσ.
ἐξαντλοῦμαι, ἀποκάμνω Πόντ. (Σάντ.)

ἀποπνόισμα τό, Πόντ. (Σάντ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποπνοῖζω.

Ἐξάντλησις, κόπωσις.

ἀποποίου Τσακων.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. ποῖου, δι' ὁ ἰδ. ποιῶ.

